

Luitenant-kolonel Jon Smith deed zijn ogen open en zag aan het voeteneind van zijn hotelbed een schimmige figuur staan die een vuurwapen op hem gericht hield. Het wapen had een laservizier en het rode stipje danste wild over het dekbed omhoog naar Smith' borst, alsof de man dronken was en zijn wapen niet in bedwang kon houden. Smith rolde naar rechts en duwde zich van het bed af. Hij brak zijn val met zijn handen en kwam met een dreun op het vloerkleed neer, met zijn gezicht naar beneden. Er viel een gedempt schot en de kogel boorde zich in het kussen.

Smith stak zijn hand omhoog om zijn pistool van het nachtkastje te pakken, maar deinsde terug toen hij het rode laserstipje over zijn knokkels zag dansen. De indringer schoot opnieuw, en de kogel vloog rakelings langs Smith' vingers en ging dwars door de wekker heen. Die sprong uit elkaar en er vlogen stukjes gipsplaat door de lucht.

Smith kroop verder naar rechts, en de huurmoordenaar volgde hem, schoot keer op keer, maar deed dat wel lukraak. De kogels sloegen in de muur, en om dekking te zoeken kroop Smith in de kleine ruimte tussen een kleerkast en een inklapbaar metalen rek waarop zijn koffer lag. Op die manier kwam hij buiten het schootsveld van de schutter, maar hij was nu ook verder bij zijn pistool vandaan, en de afstand tot de deur van de hotelkamer was groter geworden. De indringer liet zich achter het bed vallen om dat als dekking te gebruiken. Blijkbaar dacht hij dat Smith een tweede wapen binnen handbereik had.

Smith zat met zijn rug tegen de muur in het donker. Hij probeerde zijn zenuwen in bedwang te krijgen en vroeg zich af wat hij moest doen. Hij bevond zich aan de rand van Den Haag, waar hij een congres van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) over besmettelijke ziekten in derdewereldlanden bijwoonde. Die ziekten vormden een van de werkterreinen van het United States Army Medical Research Institute of Infectious Diseases (USAMRIID), waar Smith als medicus werkte. De volgende dag zou hij een toespraak houden over de risico's van cholera in rampgebieden. Zo'n congres was routine, maar nu was het opeens levensgevaarlijk geworden, en hij wist niet waarom.

Smith' koffer lag open, met zijn nog netjes opgevouwen kleren erin, en zijn schoenen stonden eronder in het rek. Hij haalde diep adem, pakte een schoen en gooide hem door de kamer in de richting van een lamp waarvan hij zich herinnerde dat hij op de tafel stond. De schoen kwam neer en hij hoorde dat de lamp met gekletter van brekend glas ondersteboven viel. Het laserstipje danste over de tafel. De indringer was erin getrapt.

Smith aarzelde niet. Zo snel als hij kon vloog hij op de deur af. De angst en de adrenaline lieten het bloed in zijn oren stampen. De indringer schoot opnieuw, maar Smith was nu een bewegend doelwit en moeilijk te raken. Rechts van Smith vlogen opnieuw stukjes gipsplaat de kamer in. Hij bereikte de deur, kreeg hem open en strompelde de gang op, zijn ogen knipperend in het plotselinge felle licht van de plafondlampen. Hij keek opzij en wilde naar de liften rennen.

Twee mannen met geweren en met een kap over hun gezicht stonden op tien meter afstand aan het eind van de gang tegenover een van de deuren. Een van hen keek opzij naar Smith, maar hield zijn wapen op de kamer gericht. Hij keek weer naar de deur, mompelde iets, en beide mannen schoten in de deur. De staccatoknallen van automatisch geweervuur galmden door de gang. De eerste man trapte de deur open, en beiden stormden door de opening en verdwenen daarmee uit Smith' zicht.

Smith dacht koortsachtig na. Hij probeerde te begrijpen wat er gebeurde. De indringer in zijn kamer hield blijkbaar van stilte: hij had een wapen met geluiddemper gebruikt en moest heel voorzichtig Smith' kamer zijn binnengegaan. De twee op de gang daarentegen trapt deuren in en vonden het blijkbaar geen enkel probleem om te laten weten dat ze er waren.

Smith draaide zich bliksemsnel naar links, maar hield zich in toen hij de nooduitgang aan het eind van de gang zag opengaan. Die deur zwaaide naar buiten en Smith keek recht in de oogaten van nog een gemaskerde indringer. De deur van zijn eigen kamer stond nog steeds op een kier en hij sprong vlug naar binnen en liet zich meteen in hurkhouding zakken. Hij kroop naar links, stootte met zijn slaap tegen de hoek van de tafel en trapte met zijn blote voet op glasscherven van de kapotte lamp. Hij klemde zijn tanden op elkaar toen een grote scherf zich diep in zijn huid vrat. Meteen voelde hij warm bloed stromen.

Er kwam geen geluid van de indringer in de kamer.

Op de gang barstten de schoten weer los, tegelijk met de kreten

van hotelgasten. Smith hoorde een explosie en de vloer schudde. Toen het lawaai wegstierf, keek hij in de richting van de indringer. Hij concentreerde zich. Geen geluid te horen. Smith zat daar in het donker en deed zijn best om langzamer adem te halen. Dat viel niet mee, want hij hijgde van adrenaline en stress.

Smith' mobieltje lichtte op en ging over. Hij verstijfde. De telefoon lag op het nachtkastje en het schermpje wierp een geel schijnsel in dat deel van de kamer. In het zwakke licht zag Smith de indringer ineengedoken aan het voeteneind van het bed zitten. De telefoon ging steeds harder piepen. Smith kroop om de tafel heen langs de bewegingloze persoon en naar het nachtkastje. Hij pakte zijn pistool, richtte het op het bed en deed de lamp op het nachtkastje aan.

De indringer bleef stilzitten. Smith keek op het schermpje van de telefoon. Daarop stond 'Anacostia Yacht Club', gevolgd door een nummer waarvan Smith wist dat het nep was. Zijn andere werkgever, Fred Klein, hoofd van Covert-One, een organisatie van clandestiene experts op allerlei terreinen van terreurbestrijding, belde hem. Klein belde niet vaak en nooit zonder een heel goede reden. Er daverde een nieuwe explosie door het hotel, met geschreeuw op de achtergrond. Buiten waren sirenes van hulpdiensten te horen, nog ver weg maar steeds dichterbij.

Smith pakte de telefoon en drukte op de toets om op te nemen. Zijn wapen hield hij op de bewegingloze indringer gericht.

'Met Smith. Wat is er aan de hand?'

'Ga het hotel uit. De CIA heeft net gemeld dat er een aanslag komt,' zei Klein. Er kwam weer automatisch geweervuur van de gang. Het klonk harder en dichterbij dan tevoren en het kwam van weerskanten. De indringers werkten systematisch alle kamers af. 'Hoor ik daar schoten?'

Smith kroop langs de bewegingloze man om het bed heen naar de deur. Hij draaide hem op het nachtslot, schoof de veiligheidsbalk er voor en liep toen naar het lichaam terug. De indringer droeg geen masker, en Smith keek in het gezicht van een man van ongeveer vijftientwintig jaar, met donker haar en de brede, afgeplatte, enigszins Aziatische trekken van iemand van Mongoolse herkomst. Smith hurkte neer en drukte zijn vingers op de halsslagader om na te gaan of er hartslag was. Die was er niet. Hij opende de kaak van de man door druk uit te oefenen op beide kanten en keek of er zelfmoordcapsules met cyanide in de mond zaten. Nee. Smith zag geen reden waarom de man dood was.

'De CIA is een beetje laat. De terroristen zijn er al. Waarom zitten

ze achter me aan?’ Smith bracht zijn telefoon naar zijn linkerhand over en fouilleerde de dode.

‘Ze hebben het niet op jou persoonlijk voorzien, maar op Amerikaanse en diplomatieke doelwitten. Het is gewoon een kwestie van pech. Toeval. De CIA waarschuwt al maanden voor een aanslag in Europa, maar ik hoorde net dat het op het congres van de WHO ging gebeuren en ik wist dat jij daar was. Maak dat je het hotel uit komt. Nu!’

Klein had gelijk. De media hadden gemeld dat marginale groepen een aanslag beraamden, maar Smith had zich daar niet druk om gemaakt. Hij wist dat Amerikaanse inlichtingendiensten elke dag honderden stukjes informatie binnenkregen en dat vele daarvan tot niets leidden. Die berichten waren meestal zo vaag dat je er niets mee kon doen, en zijn werk bracht nu eenmaal mee dat hij naar Europa moest reizen.

‘Hoeveel zijn het er?’ vroeg Smith.

‘Minstens dertig, denken ze. Twee tot vier op elke verdieping.’

Smith hoorde weer kreten op de gang. Een vrouw hilde, en dat geluid werd afgekapt door een schot van een geweer.

‘Nemen ze gijzelaars?’

‘Geen gijzelaars. Alleen doden. Maak dat je daar wegkomt.’

Het hotel schudde van weer een explosie. Het brandalarm ging af en maakte zo’n schel piepgeluid dat Smith ervan huiverde. Een sprinkler, hoog aan de muur boven zijn bed, sproeide water. Twee andere kwamen ook tot leven, een boven de tafel en een bij de deur.

Hij doorzocht de zakken van de schutter en vond een extra magazijn voor het wapen en een pakje eurobiljetten. Hij stak zijn hand in de volgende zak en haalde er een handvol foto’s uit. Het waren er drie. De eerste was van een vrouw. De foto was blijkbaar gemaakt terwijl ze op straat liep en zonder dat ze er iets van wist. Ze droeg een blauw pakje en had een koffertje. Haar lange, donkere haar werd met een klemmetje in haar nek bijeengehouden. Ze zag er tegelijk aantrekkelijk en geducht uit. Een type dat niet met zich liet spotten.

Op de tweede foto stond een man die Smith kende en voor wie hij bewondering had: Peter Howell, een agent van de Britse MI6 die een paar jaar geleden uit die dienst was vertrokken.

Op de derde foto stond Smith.

Smith liep naar het raam. Hij praatte nog steeds met Klein en had telefoon, bankbiljetten en foto's in zijn ene en het pistool in zijn andere hand.

'Blijkbaar hebben ze het toch op mij voorzien. Tenminste, iemand heeft dat. Hier in mijn kamer ligt een dode. Hij had foto's bij zich van mij, Peter Howell en een vrouw die ik niet ken.'

'Een dode? Heb jij hem gedood?'

'Ik heb hem niet aangeraakt. Hij is gewoon... doodgegaan.' Smith stond tegen de muur en gebruikte het uiteinde van het pistool om een van de gordijnen langzaam opzij te trekken. De straat stond vol met voertuigen van hulpdiensten. Hun zwaailichten joegen spookachtige rode flitsen in het rond. Al dat licht kaatste tegen de gebouwen. De politie bleef op veilige afstand van het hotel, maar omsingelde het wel. 'Zeg, ik ga mijn best doen om hier weg te komen, maar misschien lukt dat niet en daarom stop ik de foto's in mijn zak. Zorg dat een van je mensen mijn persoonlijke bezittingen ophaalt. Hij moet Howell in kennis stellen en daarna die vrouw vinden en haar waarschuwen.' De deur van zijn kamer schudde een beetje, alsof er vanaf de buitenkant tegen werd geschopt.

'Ga daar weg! Ik...'

Smith hoorde de rest niet. Hij mikte en schoot op de deur van de hotelkamer. De 9mm-kogel doorboorde het hout en Smith hoorde het bevredigende geluid van iemand die een schreeuw gaf. Een voltreffer, dacht hij. Het was even stil en toen was er het gekletter van een automatisch wapen dat de ene na de andere patroon afschoot. De kogels vlogen de kamer in, samen met stukken hout van de deur, maar Smith bevond zich schuin rechts daarvan en geen van de kogels kwam bij hem in de buurt. Er sprongen gaten in het hoofdeinde van het bed en de muur daarboven.

Smith stopte telefoon, bankbiljetten en foto's in zijn zak. Hij was op blote voeten en had in bed een katoenen joggingbroek en een t-shirt gedragen. Op dat moment was hij blij dat hij zich aan zijn zorgvuldige gewoonte had gehouden: altijd een kamer boeken op de tweede verdieping of lager. Ladders van brandweerwagens kwamen tot de tweede verdieping en de meeste hotels hadden een afdak boven

de begane grond om zo nodig een val te breken. Smith had altijd gevonden dat voorzorgsmaatregelen het best werkten als je je er altijd aan hield, want je wist nooit wanneer ze nog eens van levensbelang zouden zijn. Dat laatste was nu het geval.

Het was een groot en statig hotel, meer dan honderd jaar geleden op een rechthoekig perceel gebouwd. Het stond met de voorkant naar de stad en met de achterkant naar de Noordzee, direct aan het strand. Smith had een kamer dicht bij het eind van de gang. Aan de ene kant daarvan waren vijf kamers, aan de andere kant tien. Zijn kamer keek uit op de stad en op een muur die recht naar buiten stak. Het smalle openslaande raam ging gemakkelijk open. Smith zette zijn voet op de vensterbank, pakte de gordijnen vast en hees zich omhoog.

De indringers traptten nu tegen Smith' deur. Hij schoot opnieuw, en ze hielden ermee op. Het moest voor hen wel een verrassing zijn dat een van de hotelgasten niet alleen een vuurwapen had maar daar ook goed gebruik van kon maken. Smith had een militaire achtergrond. Dat betekende dat hij getraind was in gevechten met wapens en van man tegen man. Hij had ook kennisgemaakt met allerlei vechtsporten. Omdat hij begin veertig was, lag zijn actieve militaire tijd achter hem, maar dat wilde niet zeggen dat hij zich niet kon verdedigen.

Smith was lang en slank en moest zich opzij draaien om op de vensterbank te kunnen staan. Hij stak zijn hoofd naar buiten.

Minstens een meter beneden hem liep een decoratieve richel van vijftien centimeter breed om het hotel heen, met een kleine meter boven hem nog zo'n richel. Smith keek vlug naar de wagens met flikkerlichten die op de cirkelvormige oprijlaan bij elkaar stonden en wist dat hij uit die hoek nooit op tijd de hulp kon krijgen die hij nodig had. Geen van de wagens had het hotel tot dichterbij dan vijftien meter durven naderen, en de meeste stonden nog verder naar achteren. Er werd weer op de kamerdeur gebeukt, en ditmaal kwam er een barst in de rand. De deur ging open, maar de veiligheidsbalk hield stand. Smith zag een hand om de rand van de deur heen reiken. Het was tijd om te vertrekken.

Hij stak het pistool op zijn rug achter zijn broeksband en stak eerst zijn ene en toen zijn andere been uit het raam. Met zijn gezicht naar de muur liet hij zich zakken tot zijn tenen de richel vonden. Hij hield zich aan het raam vast en schuifelde naar rechts in de richting van de muur die haaks naar buiten stak. Hij had ongeveer tien meter kale muur voor de boeg. Zodra hij voorbij het raam was, zou hij al-

leen een afgeronde decoratieve richel boven zijn hoofd als houvast hebben.

Hij kwam te gauw bij de rand van het raam en aarzelde. Ondanks de koele voorjaarslucht zweette hij, en hij haalde diep en beverig adem. Een ogenblik dacht hij dat hij zijn greep niet van het raam naar de smalle, afgeronde richel zou kunnen overbrengen. Instinctief wist hij dat hij het stevige raam niet moest loslaten. Het leek wel of zijn vingers zaten vastgeklonken. Zodra het hem lukte zijn vingers los te maken, zou hij voorbij de hoek van het gebouw moeten komen of anders doodvallen.

Het zweet liep langs zijn zijden en hij slikte. Hij hoorde dat de kamerdeur versplinterde: de terroristen hadden eindelijk de veiligheidsbalk losgekregen. Met grote moeite maakte hij zijn hand los en bracht hem over naar de afgeronde richel. Zijn vingertoppen groeven in baksteen en specie.

‘Weg hier.’ Hij fluisterde de woorden hardop en kwam daardoor uit zijn verlamming los. Hij schuifelde naar de hoek tussen de muren en kwam daar aan op het moment dat een gemaskerde man zich met een wapen in zijn hand uit het raam boog.